

пам'яткоохоронної політики та структури громадського контролю влади в цій галузі, але також здійснюють пам'яткоохоронні проекти, проводять кампанії, спрямовані на популяризацію національної спадщини [3, с. 92-93]. Серед всеукраїнських громадських установ найпотужнішим є Українське товариство охорони пам'яток історії та культури. Як благодійна наукова та творча громадська організація Товариство бере активну участь у виявленні, вивченні, реставрації, збереженні та популяризації пам'яток історії та культури, а також у здійсненні контролю за дотриманням законодавства щодо їх охорони та використання. Створена така організація й на Волині, поширюючи свій вплив на смт. Турійськ.

Отже, впровадження моделі узгодженої взаємодії місцевих органів влади смт. Турійськ з державним та приватним сектором сприятиме збереженню історичних пам'яток та їх подальшої музеєфікації. Ставку необхідно робити на співпрацю та задоволення спільних інтересів, пов'язаних з розвитком регіону та окремих громад. У сучасних умовах цю модель можна вважати оптимальною, оскільки вона забезпечує реалізацію спільних довгострокових проектів влади, громадськості та приватного сектору.

Використані джерела

1. Мещеряков В. В. Механізми державного регулювання у сфері охорони історико-культурної спадщини та пам'яток архітектури в регіонах : дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. управління : 25.00.02. К., 2016. 305 с.
2. Попок А. Сучасні підходи до здійснення реформування державного управління: досвід зарубіжних країн // Вісник Національної академії державного управління. 2012. № 2. С. 13-20. URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2012-2-4.pdf>
3. Холодок В. Д. Державне управління охороною культурної спадщини в Україні: дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : 25.00.02. Х., 2014. 235 с.

Мішко Марія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Васіна А.Ю.)

СУТНІСТЬ ТА ЗАВДАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Одним з пріоритетних завдань, що постають перед органами влади всіх рівнів на сучасному етапі розвитку нашої країни є побудова ефективної системи соціального захисту населення, здатної вирішувати назрілі соціальні проблеми як в короткостроковій, так і довгостроковій перспективі. Це впливає з положень Конституції України, стаття 46, у відповідності до яких держава зобов'язується вживати відповідних заходів, спрямованих на соціальний захист громадян, які б забезпечували належний рівень життя [1].

Соціальний захист населення – це система заходів правового, соціально-економічного та організаційного характеру, що гарантується і реалізується державою для забезпечення гідного життя, тобто матеріальної забезпеченості на рівні стандартів сучасного розвитку суспільства і вільного розвитку людини.

Система соціального захисту в широкому сенсі – це система правових, соціально-економічних і політичних гарантій, що представляють умови для забезпечення засобів існування: працездатним громадянам – за рахунок особистого трудового вкладу, економічної самостійності та підприємництва; соціально вразливим верствам – за рахунок держави, але не нижче встановленого законом прожиткового мінімуму.

Соціальний захист являє собою, з одного боку, функціональну систему, тобто систему напрямків, за якими вона здійснюється, а, з іншого – інституціональну, тобто систему інститутів, її забезпечують (державна, профспілки та інші громадські організації).

Сучасна система засобів соціального захисту населення в перехідний період повинна включати два типи впливу: адаптаційний для працездатного та працюючого населення й соціально-захисний для непрацездатного та соціально слабкого населення.

Основною метою соціального захисту є надання кожному члену суспільства, незалежно від соціального походження, національної або расової приналежності, можливості вільно розвиватися, реалізовувати свої здібності.

Загалом виокремлюються два основні підходи до поняття «соціальний захист». Відповідно до першого підходу соціальний захист трактується як широке поняття та стосується усієї соціальної сфери у державі. Соціальний захист у широкому розумінні включає соціальну допомогу, соціальні гарантії, соціальне страхування, а також активні заходи (політика зайнятості, боротьба з безробіттям). Інакше кажучи, це діяльність держави, спрямована на забезпечення процесу формування й розвитку повноцінної особистості, виявлення й нейтралізацію негативних факторів, що впливають на неї, створення умов для самовизначення й ствердження у житті [2].

Діяльність установ системи соціального захисту населення визначається механізмами державного управління, які відображають окремі її принципи. До головних принципів, на яких має базуватися будуватися система соціального захисту України, належать: загальність в поєднанні з диференційованим підходом до різних демографічних груп населення; інтеграція в єдину систему гарантій соціального захисту на всіх рівнях: державному та регіональному, рівні окремого трудового колективу з чітким визначенням прав, відповідальності і функцій кожного із цих рівнів, а також джерел ресурсного забезпечення; значне підвищення ролі особистих доходів у забезпеченні високого рівня життя; використання науково обґрунтованих соціальних

нормативів як основи при розробці державних та регіональних програм соціального розвитку; гнучкість системи соціальних гарантій.

Використані джерела

1. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/>
2. Філіпчук В. Р. Соціальний захист населення: зміст категорії та відповідність викликам глобалізації. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2018. Випуск 20, частина 3 . С.107.

Мориквас Наталія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Жуковська А.Ю.)

**УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ
ПОСЛУГ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ**

Адміністративна послуга – це послуга, яка є результатом здійснення суб'єктом повноважень щодо прийняття згідно з нормативно-правовими актами на звернення фізичної або юридичної особи адміністративного акта, спрямованого на реалізацію та захист її прав і законних інтересів. Бюджетним установам, надаюся повноваження згідно з нормативно-правовими актами органів виконавчої влади.

Пенсійний фонд України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра соціальної політики України. Пенсійний фонд, входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики з питань пенсійного забезпечення та ведення персоніфікованого обліку надходжень від сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Основними завданнями Пенсійного фонду України є: реалізація державної політики з питань пенсійного забезпечення та ведення персоніфікованого обліку надходжень від сплати єдиного внеску; внесення пропозицій міністру щодо формування державної політики з питань пенсійного забезпечення та ведення обліку осіб, які підлягають загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню; керівництво та управління солідарною системою загальнообов'язкового державного пенсійного страхування; призначення (перерахунок) пенсій, щомісячного довічного грошового утримання суддям у відставці та підготовка документів для їх виплати; забезпечення своєчасного і в повному обсязі фінансування та виплати пенсій, допомоги на поховання, інших виплат; ефективне та цільове використання